

Minneord ved Bergljot Hvattums begravelse 12. april 2019

Skrevet og framført av datteren Helga Hvattum Bjoner

Mor er født på Bu gård i Kinsarvik i 1923 og fikk etterhvert 6 søsken, fem søstre og en bror. Mor var eldst og opplevde å få mye ansvar siden bestefar ofte var ute på arbeidsoppdrag. Mormor var da alene med en stor ungeflokk, og søskenflokket måtte tidlig venne seg til å ta del i det daglige arbeidet.

Pga bestefars arbeid valgte de å flytte til Østlandet i 1939. Da var mor 16 år og hun har fortalt at det var tungt å skilles fra alle vennene sine i Hardanger. De slo seg ned på Gran på Hadeland og kom etter hvert til å trives veldig godt.

På nabogården, Hvattum, var det åtte søsken, og flokken fra Bu og flokken fra Hvattum hadde mye moro sammen.

Vi fikk vite i de senere år at mor ønsket å utdanne seg til sykepleier, men pga krigsutbruddet lot det seg ikke realisere. I stedet ble det forskjellige jobber på Gran i et par år.

I løpet denne perioden hadde mor og far blitt et par.

Far ønsket å arbeide som bonde og søkte derfor bestyrerjobb på Kastad gård i Vardal. De giftet seg i 1943 og mor var da 20 år.

Hun fikk ansvar for en stor husholdning med flere arbeidsfolk og mange arbeidsoppgaver som hun måtte ta del i. I tillegg fikk mor og far krigens realiteter på nært hold.

Mor var en god historieforteller og kunne levende fortelle til oss barna og barnebarn om hvordan de opplevde krigen og episoder som skjedde.

Etter fire år i 1947, ble Brita Marie født.

Den lille familien på tre flyttet noen få år senere til Egge gård ved Hønefoss, til en ny bestyrerjobb. Her ble barn nr to, Ole Bjørn, født i 1952.

Mens de var på Egge tok far utdanning innen regnskap på kveldstid.

Etter to bestyrerjobber ville de flytte på seg og de ønsket å prøve noe nytt. Far fikk jobb i ligningsvesenet og etter en to års periode i Brunlanes, kom de hit til Kråkstad i 1955, hvor far ble ansatt som ligningssjef i Kråkstad kommune.

Mor var som de fleste mødre på den tiden hjemmeværende med hus og barn og det var mannens arbeid som ble utslagsgivende for hvor de skulle bosette seg.

Det ble Kråkstad, noe som vi ungene er glade for den dag i dag.

I 1957 ble barn nr 3, Helga, født.

I 1960 flyttet mor og far inn i et nesten selvbygget hus. Mor jobbet side om side med far og tok sin del av de tunge takene i byggeperioden.

I 1961 opplevde hun dessverre å miste ektefellen sin.

I en alder av 38 år ble hun enke og aleneforsørger uten utdanning og uten arbeid.

Det ble mange tunge stunder, stor sorg og mye arbeid, og ikke minst et stort ansvar.

Vi husker ei mor som satte sine egne behov til side for å hjelpe oss med alt vi måtte trenge støtte til. Ungenes ve og vel var det eneste som telte.

Vi føler stor takknemmelighet.

Årene gikk, og i 1979 flyttet Helga som sistemann ut av huset, mor fikk da i en alder av 57 år anledning til å gå ut i arbeidslivet.

Hun fikk stilling som laboratorieassistent ved Norsk Vannforskningsinstitutt.

Dette var en god arbeidsplass, og mor hadde stor glede av å være i arbeidslivet og hun fikk oppleve å ha mange gode kolleger.

Mor var et foreningsmenneske, og så det som viktig at alle burde bidra litt til fellesskapet.

Som nyinnflyttet til Kråkstad, meldte hun seg raskt inn i Sanitetsforeningen. Et medlemskap som varte i drøyt 60 år og hvor hun hadde forskjellige verv.

Etterhvert gikk hun inn i en av misjonsforeningene i bygda, Kråkstad eldre kvinneforening hvor hun var med helt fram til den ble lagt ned.

Kirken og menighetslivet var en viktig del i mors liv og hun var en trofast kirkegjenger og hadde forskjellige oppgaver knyttet til menighetslivet.

Satt som medlem i menighetsrådet i to perioder, var klokke noen år og var med i blomsterringen i mange år.

Hun var også med i diakoniutvalget og startet opp arbeidsstua for de eldre sammen med to andre damer i bygda.

Arbeidsstua lever den dag i dag i beste velgående under navnet Hyggestua og har 50 årsjubileum neste år.

Mor var en samfunnsorientert person og hun likte å følge med på det som skjedde ute i den stor verden.

Leste daglig sine to avviser og likte gjerne å diskutere. Hun var mentalt oppegående og klar til det siste.

Hadde en fantastisk hukommelse og slektninger kom gjerne til henne for å få klarhet i forhold de lurte på.

Vi opplevde mor som en trygg, lyttende og omsorgsfull person. Det var i første rekke hennes nære familie som fikk nyte godt av dette.

Den var ikke liten:

Tre barn, 12 barnebarn og 21 oldebarn. En flokk hun var utrolig stolt av.

Vi lyser fred over mors minne.